

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa S. N.

przeciwko M. H.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w

Gdańsku z 12 maja 2021 r. sygn. akt V ACz 29/21,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 3 czerwca 2024 r.,

w przedmiocie wniosku Powoda o wyłączenie SSN Dariusza Pawłyszczę od orzekania w sprawie I CSK 1401/22,

**stwierdza swoją niewłaściwość i wniosek przekazuje
do rozpoznania Sądowi Najwyższemu - Izbie Cywilnej.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 7 lutego 2023 r. pełnomocnik powoda wniósł na podstawie art. 49 § 1 k.p.c. w zw. z art. 50 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 47 Katy Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności o wyłączenie SSN Dariusza Pawłyszczę od orzekania w sprawie I CSK 1401/22.

Wniosek pełnomocnika powoda o wyłączenie SSN Dariusza Pawłyszczę od orzekania w sprawie I CSK 1401/22 został przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego pismem z 16 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek złożony przez Stronę w trybie art. 49 § 1 k.p.c. powinien zostać rozpoznany w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego jako właściwej.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 5 czerwca 2023 r. w sprawie C-204/21R, w pkt 4 orzekł, że przyjmując i utrzymując w mocy art. 26 §§ 2 i 4-6 i art. 82 §§ 2-5 ustawy o Sądzie Najwyższym, w brzmieniu nadanym ustawą z 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, jak również art. 10 tej ustawy, przekazujące do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych, jak również na mocy art. 267 TFUE i zasady pierwszeństwa prawa UE. W wyroku zakwestionowano więc – przewidzianą we wskazanych przepisach – wyłączną właściwość Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w sprawach z wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Wobec powyższego przyjąć należy, że rozpoznawanie wniosków i oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego, w tym również obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego, powinno się odbywać na zasadach ogólnych, według właściwości wynikającej z przepisów proceduralnych.

Mając na uwadze wyrok TSUE z 5 czerwca 2023 r. w sprawie C-204/21R oraz wskazaną we wniosku przez profesjonalnego pełnomocnika podstawę prawną, należało uznać, że Sąd Najwyższy – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie jest właściwy do rozpoznania wniosku powoda o wyłączenie SSN Dariusza Pawłyszczę od orzekania w sprawie I CSK 1401/22.

W powyższych okolicznościach, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z art 200 § 1⁴ k.p.c. w zw. z art. 52 § 1 k.p.c., stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał wniosek Sądowi Najwyższemu – Izbie Cywilnej jako właściwej.

[SOP]

[ms]